SHERLOCK HOLMES
VRAŽDY NA ZÁMKU
René Rony
Splendidum družstvo

SHERLOCK HOLMES: VRAŽDY NA ZÁMKU

Copyright © René Rony, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-471-4 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-472-1 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-473-8 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

V londýnské Baker Street číslo 221B panovalo nezvyklé ticho. Byt, který byl po léta svědkem nejpodivnějších případů, prudkých debat, chemických pokusů i nočních návštěv vyděšených klientů, se nyní zdál téměř opuštěný, přestože v něm stále bydleli dva muži, jejichž jména byla známá po celé Anglii – Sherlock Holmes a doktor John Watson.

Byt v prvním patře starého cihlového domu byl útulný a současně chaotický. V salonku stála dvě hluboká křesla obrácená k ohništi, nad nímž visely Holmesovy perské pantofle, v nichž si obvykle schovával tabák. Na polici ležely chemické baňky, zkumavky a stohy poznámek. Roh místnosti zabíral stojan na housle, vedle něhož se povaloval smyčec. Na stěně byly dodnes patrné stopy po kulkách tvořících iniciály „VR“, které Holmes kdysi vystřelil na počest královny Viktorie.

Jindy byl pokoj plný kouře z Holmesovy dýmky a tónů melancholických skladeb, které dokázal hrát dlouho do noci. Tentokrát však vládlo podivné ticho.

Paní Hudsonová, jejich bytná, chodila po schodech tišeji než obvykle a stále se nervózně ohlížela ke dveřím salonku. Byla to drobná žena s laskavou tváří a rukama poznamenanými lety práce. Holmesovi odpouštěla téměř všechno – chemikálie rozlité na ubrusech, podivné návštěvníky i noční experimenty – protože si ho hluboce vážila.

Jenže poslední týdny ji děsily. Sherlock Holmes celé hodiny stával u okna a hleděl do mlhavých londýnských ulic. Nepil téměř žádnou kávu, jeho dýmka zůstávala studená a housle pokrývala tenká vrstva prachu.

„Tohle není normální,“ šeptala paní Hudsonová Watsonovi jednoho sychravého večera, když mu nesla čaj. „On snad ani nespí. V noci jsem slyšela, jak chodí po pokoji sem a tam. A ráno jen stojí u okna jako duch.“

Watson přikývl. „Také jsem si toho všiml, paní Hudsonová. Pokusím se s ním promluvit.“

„Uděláte dobře, pane doktore,“ povzdechla si. „Mám o něj starost. Pan Holmes býval sice podivín, ale alespoň živý. Teď je… prázdný.“

Watson vstoupil do salonku. Holmes stál u okna zády k místnosti. Vysoká štíhlá postava byla nehybná jako socha. Jen prsty pravé ruky občas netrpělivě poklepávaly o parapet.

„Holmesi, drahý příteli,“ oslovil ho Watson opatrně.

„Hm?“ zamručel detektiv bez otočení.

„Sedíte tu celé dny. Nehrajete na housle. Nekouříte. Dokonce jste odmítl i od paní Hudsonové váš oblíbený koláč, což považuji za známku vážného duševního úpadku.“

Holmes si tiše povzdechl. „Můj drahý Watsone,“ řekl pomalu, uvědomujete si, jak strašlivě nudný se svět stal?“

Watson se posadil do křesla. „Londýn je stále plný zločinu.“

„Ano,“ odvětil Holmes trpce, „ale zločin hloupý, primitivní a nehodný pozornosti. Opilí kapsáři, nevěrní manželé, účetní podvody a hysterické paničky, které ztratily pudlíka. To není práce pro mysl, jako je ta moje.“

„Přesto jste býval trpělivější.“

Holmes se konečně otočil. Jeho tvář byla pobledlá a oči unavené. „Trpělivější? Můj milý příteli, já jsem umíral nudou. Poslední skutečně důmyslný protivník, kterého jsem měl tu čest pronásledovat, byl dávno poražen. Od té doby jen přešlapuji na místě jako lev zavřený v kleci.“

Watson chvíli mlčel. „Možná potřebujete odpočinek.“

Holmes se krátce zasmál. „Odpočinek? Člověk odpočívá po práci. Ale co má dělat mysl, která nedostává žádnou potravu? Cítím, jak mi zakrňuje mozek. Každý den stejný déšť, stejné noviny, stejné hloupé tváře na ulici.“

Watson si ho zamyšleně prohlížel. „A co kdybyste někam odjel?“

Holmes nadzvedl obočí. „Odjel?“

„Na venkov. Na pár dní. Bez klientů a bez Londýna.“

Detektiv se pomalu prošel po pokoji. „Zajímavé,“ zamumlal. „Velmi zajímavé.“

Pak se náhle zastavil. „Ano, Watsone, snad máte pravdu. Potřebuji pohyb. Vítr. Silnici před sebou. Něco jiného než tyhle zdi.“

Watson se pousmál. „To zní rozumně.“

„A pojedu sám.“

„Sám?“

„Samozřejmě. Vy máte své pacienty.“

Watson si povzdechl. „To je bohužel pravda. Poslední týdny mám ordinaci přeplněnou.“

„Vidíte. Nemohu vás odtahovat od povinností.“

Holmes přešel ke stolu a nalil si trochu vody. „Půjčím si gig od jednoho známého v Paddingtonu.“

„Gig?“

„Ano. Půjčím si malý, lehký, otevřený dvoukolový povoz s jedním sedadlem, jež je tažen jedním koněm. Je velmi rychlý. Přesně to, co potřebuji.“

Watson se pousmál. „Vy a venkovská projížďka. To bych rád viděl.“

Holmes se poprvé po mnoha dnech slabě usmál. „Možná mě příroda zachrání před úplným šílenstvím.“

Do místnosti vstoupila paní Hudsonová s tácem. „Přinesla jsem večeři,“ oznámila. Pak se zarazila. „Pane Holmesi… vy se usmíváte?“

„Nebojte se, paní Hudsonová,“ řekl Holmes. „Ještě nejsem mrtvý.“

„To ráda slyším,“ odvětila upřímně.

Watson ukázal na detektiva. „Holmes se rozhodl odjet na výlet.“

„To je výborný nápad!“ vykřikla bytná. „Čerstvý vzduch vám udělá dobře.“ Holmes se lehce uklonil. „Vidím, že se proti mně spiklo celé osazenstvo Baker Street.“

„Kdy odjedete?“ zeptal se Watson.

„Zítra ráno.“

„Tak brzy?“

„Jinak si to rozmyslím.“

Paní Hudsonová položila tác na stůl. „Připravím vám něco k jídlu a cestovní kabát,“ řekla starostlivě. „A vezměte si šálu. Na venkově bývají rána chladná.“

Holmes se pobaveně pousmál. „Ano, paní Hudsonová.“

„A nezapomeňte jíst!“

„Ano, paní Hudsonová.“

„A žádné nebezpečné experimenty v hostincích.“

„Pokusím se.“

Watson se rozesmál. „Jste jediný člověk v Anglii, kterého Sherlock Holmes skutečně poslouchá.“

„Někdo musí dbát na jeho zdraví,“ prohlásila důležitě.

Když odešla, Holmes se posadil do křesla a zadíval se do ohně. „Víte, Watsone,“ řekl tišeji, „někdy si říkám, zda jsem si svůj život nezúžil příliš. Tolik let jsem viděl svět jen skrze zločin.“

„A přesto jste zachránil mnoho lidí.“

„Možná. Ale člověk pak zapomene žít obyčejně.“

Watson chvíli mlčel. „Vy neumíte být obyčejný.“

Holmes se pousmál. „To je bohužel pravda.“

Následujícího rána zahalovala Baker Street hustá mlha. Z ulice se ozývalo klapání koňských kopyt a vzdálené výkřiky prodavačů novin. Watson sestoupil po schodech právě ve chvíli, kdy před domem zastavil vypůjčený gig. Byl elegantní a lehký. Černá kola se leskla ranní vlhkostí a hnědý kůň netrpělivě odfrkoval do chladného vzduchu. Holmes už měl na sobě dlouhý cestovní kabát a tmavou čepici.

„Tak je to skutečné,“ poznamenal Watson.

„Ano. Jsem rozhodnutý změnit ovzduší.“

„Kam pojedete?“

Holmes pokrčil rameny. „Kamkoli mě silnice zavede.“

„To není příliš konkrétní plán.“

„Nejlepší plány bývají nejasné.“

Paní Hudsonová vyběhla ze dveří s balíčkem. „Málem bych zapomněla!“ volala.

„Co je to?“ zeptal se Holmes.

„Sendviče. A koláčky.“

Holmes si balíček převzal téměř obřadně. „Paní Hudsonová, jste poklad.“

Bytná se usmála. „Jen se vraťte živý.“

Holmes položil nohu na stupátko povozu. Watson se na něj s obavou zadíval. „Buďte opatrný.“

„Můj drahý Watsone, já jsem vždy opatrný.“

„To rozhodně nejste.“

Holmes se zasmál. „Dobrá tedy. Pokusím se být opatrnější než obvykle.“

Watson k němu přistoupil blíž. „A kdy se vrátíte?“

„Až budu mít opět chuť hrát na housle.“

Ta věta Watsona překvapila. Holmes uchopil otěže. „Postarejte se zatím o Londýn.“

„To bude obtížné bez vás.“

„Nesmysl. Londýn si mé nepřítomnosti ani nevšimne.“

„Ale já ano.“

Na okamžik se oba muži mlčky dívali jeden na druhého. Bylo mezi nimi dlouhé přátelství, které nepotřebovalo mnoho slov. Pak Holmes lehce švihl otěžemi. Kůň se rozešel a lehký gig se rozjel mlhou zahalenou Baker Street. Watson zůstal stát na chodníku vedle paní Hudsonové.

„Myslíte, že mu to pomůže?“ zeptala se tiše.

Watson sledoval vzdalující se siluetu svého přítele. „Upřímně?“ řekl po chvíli. „U Sherlocka Holmese si člověk nikdy nemůže být jistý. Ale pokud existuje něco, co ho může probudit k životu, pak je to cesta do neznáma.“

Gig mizel v ranním Londýně a Sherlock Holmes poprvé po mnoha týdnech necítil tíhu prázdnoty.

Druhá kapitola

Sherlock Holmes projížděl anglickým venkovem už druhý den. Londýnská mlha zůstala daleko za ním a silnice vedoucí severozápadním směrem se vinula mezi zelenými kopci, kamennými zídkami a rozlehlými pastvinami. Krajina hrabství Yorkshire působila klidně a starobyle.

Gig lehce poskakoval po cestě a Holmes držel otěže pevně, ale uvolněně. Chladný vítr mu čechral límec kabátu a detektiv si po dlouhé době připadal téměř svobodně. Projížděl malými vesnicemi se starými kamennými domy, kolem jejichž střech se líně vinul kouř z komínů.

V Ripley míjel starý hostinec se zvonem nade dveřmi. Ve vesnici Masham zahlédl stádo ovcí zaháněné mladým pastevcem a několik žen nesoucích koše s prádlem. V Kirkby Malzeard zastavil na chvíli u studny, aby dal koni napít.

Lidé si ho zvědavě prohlíželi. Vysoký muž s pronikavýma očima a ostrými rysy nevypadal jako běžný cestovatel. Holmes si však jejich pohledů nevšímal. Byl ponořen do vlastních myšlenek.

„Pozoruhodné,“ zamumlal si pro sebe, když projížděl kolem rozsáhlého vřesoviště. „Jak málo stačí lidské mysli ke znovunabytí rovnováhy. Vítr, pohyb a ticho.“

Odpoledne se počasí změnilo. Obloha potemněla a mezi stromy se začala plazit mlha. Silnice se stávala užší a pustší. Holmes minul několik samot stojících daleko od hlavní cesty a nakonec dorazil do malé vesnice jménem Black Hollow. Byla to zapadlá osada na okraji hlubokých lesů. Uprostřed stála stará kamenná hospoda s dřevěným štítem, na němž bylo vyobrazeno černé prase. Nad vchodem stálo: ´U Černého kance´. Holmes zastavil gig před hospodou právě ve chvíli, kdy se spustil drobný déšť. Hostinský, podsaditý muž s šedým plnovousem, okamžitě vyšel ven.

„Dobrý večer, pane," pozdravil.

„Potřebuji nocleh pro sebe a ustájení pro koně," řekl Holmes.

„To nebude problém."

Mladý pacholek odvedl koně do stáje.

„Dostane vodu i žrádlo," ujistil hosta hostinský.

Holmes vstoupil dovnitř. Hospoda byla nízká, zakouřená a překvapivě plná. Ve vzduchu se mísila vůně pečeného masa, mokré vlny a piva. U krbu seděli vesničané a tiše rozmlouvali. Holmes si objednal večeři – pečené jehněčí, chléb a tmavé pivo. Posadil se sám ke stolu v rohu místnosti. Zpočátku nevěnoval okolním rozhovorům pozornost. Jenže po chvíli zaslechl za sebou několik vět, které okamžitě upoutaly jeho mysl.

„Říkám ti, že tam zase byl," pronesl hluboký hlas.

„A zmizel?" zeptal se druhý muž.

„Do rána."

Holmes nepatrně pootočil hlavu. Za ním seděli dva venkované. Jeden byl vysoký hubený muž s rezavými vousy, druhý menší a široký v ramenou.

„Můj bratranec ho viděl taky," pokračoval první. „Celý osvětlený. Každé okno zářilo."

„A přitom tam žádný zámek není,“ zamručel druhý.

Holmes odložil příbor. To už znělo zajímavě. Po chvíli vstal, vzal svůj korbel a přistoupil k jejich stolu.

„Pánové,“ řekl zdvořile, „doufám, že vám nebude vadit společnost osamělého cestovatele.“

Oba muži si ho nedůvěřivě změřili.

Holmes pokynul hostinskému. „Přineste těmto gentlemanům další pití. Na můj účet.“ To prolomilo ledy.

„Nu dobře,“ řekl menší muž. „Posaďte se.“

Holmes usedl. „Zaslechl jsem něco o zámku,“ poznamenal nenuceně.

Muži si vyměnili pohled. „Vy nejste odsud, co?“

„Nejsem.“

„Pak jste asi ještě neslyšel o Havraním lese.“

„Havraní les? Co je s ním?“

Rezavovousý se lehce naklonil. „Nikdo tam nechce chodit.“

„Proč?“

„Protože se tam objevuje ten zámek.“

Holmes pozvedl obočí. „Zámek?“

„Starý obrovský zámek. Nikdo neví odkud. Někdy tam je a někdy ne. Objeví se třeba jen na jednu noc.“

„A vy jste ho viděl?“

„Dvakrát,“ odpověděl muž tišeji.

Holmes se opřel. „Popište mi ho.“

„Je celý osvětlený,“ řekl menší muž. „Jako by uvnitř někdo pořádal ples. Světla ve všech oknech. Jenže kolem není slyšet hudba ani hlasy.“

„A pak zmizí?“

„Dočista.“

„Jak?“

„Prostě tam ráno není.“

Holmes chvíli mlčel. „Pánové,“ řekl pak klidně, „obávám se, že pro podobné jevy obvykle existuje naprosto rozumné vysvětlení.“

„To říkal každý,“ zamručel rezavovousý.

Holmes pokračoval: „Může se jednat o fata morgánu. O optický jev, kdy se v důsledku teplotní inverze odráží obraz vzdáleného skutečného objektu do atmosféry.“

Oba muži zavrtěli hlavou. „To ne,“ řekl menší muž okamžitě. „Ten zámek stojí přímo mezi stromy.“

„A lidé k němu došli,“ dodal druhý.

Holmes si promnul bradu. „Pak by mohlo jít o optickou iluzi. Přelud. Situaci, kdy oči vidí něco, co ve skutečnosti na tom místě není.“ Rezavovousý se krátce zasmál. „To by se do něj lidé asi těžko dostali.“

„Chcete říct, že do zámku někdo vstoupil?“

„Pár lidí ano.“

„A co se stalo?“

Muži se zatvářili neklidně. „Někteří zmizeli i se zámkem," odpověděl tiše menší muž.

„A jiní se vrátili," doplnil druhý, „ale byli zmatení. Nedokázali pořádně říct, co tam zažili."

Holmesovy oči se zúžily. „Zajímavé." Pak pokračoval: „Existuje ještě jedna možnost. Takzvaná vzpomínková stopa nebo klamná paměť. Člověk si místo spojí s něčím, co tam kdysi bylo, a jeho mysl si obraz promítá."

„To taky nesedí," zavrtěl hlavou rezavovousý. „Ten zámek vidí několik lidí najednou."

Holmes se na chvíli odmlčel. Poprvé za mnoho týdnů cítil známé vzrušení. „Řekněte mi," pronesl pomalu, „stál tam někdy skutečný zámek?"

„Nevíme."

„Nikdo to neví?"

„Možná místní kněz," odpověděl menší muž. „Otec Jan. Zná historii celého hrabství až do středověku."

„Kde ho najdu?"

„Kostel stojí na kopci za vesnicí."

Holmes přikývl. „Výborně."

„Vy tam chcete jít?" zeptal se rezavovousý nevěřícně.

„Samozřejmě."

„To není dobrý nápad."